

Alacant comptarà amb un nou alcalde socialista

El quart consistori

Josep Lluís Lassaletta cedirà la vara municipal al diputat Àngel Luna. Dues experiències ben distintes els acompanyen des que es formaren a la UGT; dues famílies els avalaven.

Es va fer nòvio de la seua dona quan els dos no tenien més de 16 anys. Al cinema Avenida, fent manetes al galliner —"no, no, era a la part de dalt"—, contemplant, se suposa, aquell mite de la dansa hidràulica que era Esther Williams. Després, quan el PSOE era una organització en esborrany, diuen els seus enemics que proclamava el combat contra els primers bikinis de la CEE. "¡Què va, què va", nega ell, mostrant-se un pèl pillastre. Ara, al cap d'una dotzena d'anys d'aprovar tres exàmens en les urnes, el partit el retira. Àngel Luna ocuparà el principal sofà del consistori. "Luna és el candidat del partit, i el partit sempre és savi. No és conegut, però són altres temps. Jo li recomane aspectes. Mantenim entrevistes llargues".

Lassaletta és Bonaparte. El seu cognom és francès, del Midí. "L'alcalde d'Hendaia és un altre Lassaletta". Omnipotent, omnipresent, "sí, personalista, presidencialista, arrogant, no, sàtrapa, no, ¡tant de bo!, exclama: "en 12 anys he après a estimar la meua ciutat; no sabia que l'estimava tant. Tinc la satisfacció d'haver estat el primer alcalde de la democràcia des de la guerra civil, el que més temps n'ha estat al càrrec". Llicenciat en història, carrera on va pagar matrícula als 35 anys, Lassaletta Cano és nebot del poeta espanyol José Luís Cano, director d'*Ínsula*.

La seducció per la cosa pública el va acostar al Felipe, però, realment, es va iniciar als curssets de cristiandat "en grups de base amb inquietuds socials". El rector base Alberdi era l'heroi laboral d'aleshores. Més tard va aparèixer la UGT i es va erigir com a enllaç sindical membre del jurat d'empresa —la terminologia és proto-obrera. Immediatament, i sempre des de la federació de banca i estalvis, va ordenar-se secretari de formació del *redondisme*. Així passaren 26 anys d'història humana, sindical i pre-política. Fins que arribaren els àngels i l'ingressaren al par-

tit: Àngel Franco i Àngel Luna. "Una vesprada tocaren a la porta de ma casa, buscant-me. Però el meu avalista fou Alfonso Arenas", el seu ex-tinent d'alcalde. Mesos abans havia connectat amb els històrics de Suresnes, els sants dels socialisme: Mi-quel Signes i Joan Vives.

Banyista matiner, amor pels gossos, passió per la romeria alacantina de la Santa Faç, ideòleg de l'indefinible alacantinitisme —"som apassionats i tolerants, una mica bords i fenicis. Alacant és una terra d'al·luvió. No crec en la puresa de les races"—, s'entusiasma per la bona taula: "m'agrada menjar bé. Avui he dinat olleta alacantina i guisat de rap amb giraboix. ¡De catedral! Poc però ben variat". El pròxim 22 de juny, quan es cronifiquen en 58 barbuts anys, no li quedarà cap home de confiança en l'ajuntament. "Ho seran —diu— del futur alcalde, segurament". Luna, candidat *valenzuelista*, traurà tot l'equip *lassaletista*. "Ací ho hem negociat tot", remata.

Moltes coses continuaran idèntiques. Com les vacances a Torrolodones, Madrid, a casa de la seua germana Memé. O les visites a Salamanca, a veure Paco Gil, empresari taurí, i a l'anterior alcalde. I l'Hotel Nacional. I vigilar-se el cor: "cada legislatura em dóna alguna cosa". El partit li tenia reservat el Senat. "Sóc molt alacantí. Amb quize anys menys, potser". Optrà per la tesi doctoral, i "per treballar per a menjar. Qualsevol professional liberal guanya més que jo. I això que sóc el cap de personal de la major empresa de tota la província, amb 1.700 treballadors". I un desig: "crear opinió per Alacant, ser militant ras, meditar, relaxar-me... i fer exercici físic per a evitar una altra galtada.

Ara, a Luna li tocarà passar la baieta per la pols. Herència, no en falta: un V Centenari de la ciutat; un desert cultural extraordinari; una cohesió valenciana sempre absent; barris encara en la postguerra; desordre urbanístic i un projecte: l'eix Elx-Alacant, amb sabor a talonari.

Nou preguntes i mitja

- ¿Un país ideal del món?
- Qualsevol país llatí. Sóc molt llatí.
- ¿Casablanca, El Padrino o Nueve semanas y media?
- Les tres són molt bones. Les tinc totes en vídeo. I *El estanque dorado*, que vaig veure per tercera vegada l'altre dia.
- ¿Te, orxata o cafè?
- Orxata. De te i cafè, no en puc prendre. Per problemes de cor els tinc prohibits des de fa nou anys. El te m'agrada més que res. M'hi vaig aficionar a Alger.
- ¿El millor arròs?
- El que combina les coses velles amb les noves. Per exemple, l'arròs amb mollets, tonyina i conill.
- ¿Per quina raó no es dedica a una altra cosa que no siga la política?
- Perquè hi tenia vocació. Hi estava predestinat.
- ¿Un amor platònic?
- La meua dona. Portem 42 anys junts.
- ¿El moment més ridícul o vergonyós de la seua vida?
- Sent alcalde quan el 23-F. Però, en general, tots els 23-F. ¡La galtada de Valenzuela també va ser aquell dia!
- ¿Manies?
- Maniàtic de les coses menudes: bolígrafs, paperets... I d'apuntar dades de tot, de fer fitxes de tot. També de l'ordre desordenat. ¡A ma casa he aconseguit una habitació només per a mi!
- ¿Quin consell donaria a Diego Such, el candidat del PP, perquè pugua guanyar l'alcaldia?
- Cap. No li recomane cap recepta. Va molt despistat i no serà alcalde.
- ¿Monarquia o República?
- Tant em fa. Avui ja no existeix aquesta antinòmia. En tot cas, que es respecte la Constitució.

El recanvi socialista

D'estatura moderada, verb radiofònic i cultura d'estat, Àngel Luna viu en un setè pis, al petit hemisferi que baixa per les sagrades falces del mont Benacantil i salta al mar a la vora del Postiguet, la platja de postal del alacantins. Des del balcó, tota la ciutat i, fins i tot, l'illa dels corsaris, Tabarca, rebenten el paisatge. "Partim de la millor situació entre totes les forces polítiques: som el partit majoritari. Però cal passar el tràmit del 26 de maig. Abans, res està guanyat". El principal problema del socialisme local -1.300 afiliats llargs- serà presentar aquest alcaldable, explicar la biografia del candidat, propagar-lo entre els votants místics del partit i els dubtosos.

Luna ve directament de l'esòfag de l'administració peninsular, de les catacumbes periministerials i de la Carrera de San Jerónimo. Currículum suficient: ex-conseller valencià de Treball en 1981, un any després es responsabilitzava de la cartera de Sanitat —"dues setmanes abans de la

riuada del 82. Eren temps molt difícils, no teníem un aparell administratiu suficient i les transferències d'UCD eren escasses. Va ser duríssim trobar-se, de sobte, amb una catàstrofe d'aquelles dimensions. Vaig estar, pràcticament, una setmana sense dormir". També ex-portaveu de les Corts, i ex-senador, ara és membre de la Comissió Constitucional del Congrés, pertany al Comitè permanent del Grup Parlamentari socialista i és el portaveu de la comissió de Justícia i Interior. Secretari general del PSOE-Alacant, és vocal de l'Executiva Nacional del PSPV-PSOE.

Advocat laboralista d'UGT, quan Suárez i Calvo Sotelo presidien la democràcia frenada, Luna cotitzava el 1968 a la Unió de Juventudes Comunistes, secció adolescent de l'estalinisme patriòtic, a Madrid, ciutat on sa mare el va fer i on ell va acatar les ordres de don Santiago. "Era molt jove, 16 anys. Aleshores ja tenia problemes de democràcia interna amb la direcció, i a l'any següent me'n vaig anar".

Alacant no és València. Ni Such, cap de la papereta *aznarista* és González Lizondo. Els conservadors mantenen xifres i esperances optimistes, encara que Such té assumit que no vestirà el ceptre. "Patim un desgast després d'haver governat 12 anys la ciutat. Presentem una candidatura molt renovada i un bon equip, amb gent d'idees diferents. Confie que n'eixirem ben lliurats". Ni un vestigi de Lassaletta al flamant quadre municipal dels socialistes. "Ara el partit és una pinya. Amb la meua candidatura hem superat problemes interns. Si fa tres mesos el PSOE d'ací era un partit fràgil, ara no ho és. Ara està com una moto".

¿Luna-Lerma? ¿Luna-Miralles? "Em porte bé amb tots dos, encara que he tingut més relació amb García Miralles per haver compartit despatx". La cara oculta de Luna té pocs secrets. Va entrar al PSOE el 1970: aleshores era un xiquet de les Joventuts Socialistes i Franco ja tossia massa. Ara, té una cita amb la vara.

Ismael L. Belda

Vichy catalán

- ¿Un país ideal del món?
- Cap, cap.
- ¿Casablanca, El Padrino o Nueve semanas y media?
- Casablanca.
- ¿Te, orxata o cafè?
- Depèn de l'hora i la temperatura.
- ¿El millor arròs?
- Una bona calderada.
- ¿Per quina raó ens fa la punyeta dedicant-se a la política i no a una altra cosa?
- Perquè m'hi dedique des dels 15 anys. A les meues inquietuds socials no els puc donar eixida si no és a través de l'activitat política.
- ¿Com definiria el seu opositor a l'alcaldia, el popular Diego Such?
- Un que se'n va anar del PSOE fa tres mesos, buscant un lloc sota el sol.
- ¿Un amor platònic?
- Lauren Bacall en *To be or no to be*.
- ¿Què vol ser d'ací 20 anys?
- Escriptor de novel·les. De tot tipus. Escric alguna cosa, però de moment, no m'atrevesc a publicar.
- ¿Quan es va sentir més ridícul o avergonyit?
- Moltes vegades. No sabia destacar-ne una.
- ¿Una mania?
- Tocar-me l'orella mentre parle.
- ¿Quin consell donaria al candidat de l'oposició per a guanyar les eleccions?
- Ni em preocupa ell ni la resta de la llista. Només vull il·lusionar els votants del PSOE.
- ¿Monarquia o República?
- Sóc accidentalista. En aquest moment, per a Espanya, monarquia.
- ¿Una beguda?
- El whisky Jack Daniel's, de tant en tant, però sempre Vichy Catalán.